

Tapolcai Sándor

1946 – 2008

Sok mindent nem tudhatunk, így „nem ismerjük a napot és az órát”, amikor menni kell. Erre figyelmeztetett Tapolcai Sanyi váratlan halála. Hiszen a hatvan év még nem kor, ilyen-olyan betegségekkel akár évtizedekig is lehet élni...

Ezen a Húsvét utáni 3. vasárnapon Tapolcai Sanyit búcsúztatjuk, aki váratlan hirtelenséggel itt hagyott minket. Itt van felesége, Ildi és kislánya, Anett, és itt vagyunk mi, bokorbeli testvérei. Nézzük a Gyertyát, amit Ildi hozott és emlékezünk egy Gyertyalángra, amely most kihunyott. Sanyi már nincs köztünk. Az emmauszi történet nagyon is illik ránk, akik éppúgy szomorúak vagyunk, mint az emmauszi tanítványok. De Sanyi élete is hasonlított az emmauszi vándorokéhoz.

Sanyi pap akart lenni. El is végezte a teológiát Esztergomban, de az utolsó évben elküldték onnan, és egyik szemináriumba se fogadták be. Ildi elmondása szerint az ÁEH áldozata lett. Ugyanis be akarták szervezni őt, de közben nem szépen viselkedhetett velük, amiért nagyon megorroltak rá. Nem lett pap. Visegrádon, a temetésén egy szemináriumi társa temette őt, és egyik évfolyamtársa, a főtí plébános is búcsúztatta. Őt, a világi apostolt, aki mindig táskával a kezében járt és vitte az Örömhírt, akinek csak tudta.

Kilencévi próbálkozás után döntött a házasság mellett. De Ildivel való házasságkötése se ment simán. A szülők mindkét oldalról ellenezték, mert egyrészt hogy veheti el egy katolikus papjelölt egy protestáns lelkész lányát, másrészt hogy mehet hozzá egy lelkészlány egy katolikus papjelölthöz. Hosszú időbe telt, amíg feloldódtak az ellentétek, és kölcsönösen elfogadta a két család is egymást. Ezt Sanyi szolgálatkészsége és tudatos szeretete is eredményezte. Sanyi és Ildi házasságáról talán még annyit, hogy most húsvétkor lettek volna 30 éves házaspárok. Sanyi ezt már nem érte meg.

Nagy próbát álltak ki Ildi és Sanyi a házasságban is, mert úgy tűnt, hogy nem lehet gyermekük. Mégis lett. Micsoda meglepetésként és örömként vettük a hírt: Anett születését. Ha jól tudom, 17 év után született Anett.

Sanyi Barcza Barna útján került a Bokorba, és az ő csoportjába, miséire jártak Ildivel. Barna halála után Sanyi minden közösségi misén jelen volt, Gyurka miséin, és itt is. Mindig elsőnek érkezett, és tréfásan dohogott, mint egy szigorú plébános: „még nincs itt senki?!” Imádsága a misén mindig jól átgondolt volt. Sokszor úgy éreztem, hogy otthon komolyan készült az evangéliumból. Szomorú történet, hogy csoporttársai közül Pörnyeszi Vera és Mihályfi Zsuzsa is hatvan évesen távozott el közülünk.

Sanyi Vera halála után szinte megjósolta, hogy ő lesz a következő a csoportból. Betegségével már régóta küzdött. Megjegyzem, hogy mindhárman hatvan évesek voltak és az egészségügyben dolgoztak, ahogy Turiák Ildi is.

Sanyi halálos komolyan vette a keresztény ember küldetését, hogy tanuljon és tanítson. Felesége elmondása szerint ő mindig másokat tartott szem előtt. Még kórházi betegágyán is a közösségi házi feladatot írta. Sokszor fél éjszaka készült beszámolóira. Munkahelyén pedig az ott élők problémáit próbálta megoldani. Sokszor bennmaradt munkaidő után, és beszélgetett kollégáival. Sokszor keresték telefonon, ha lelki vigaszra volt szükségük. A rákos betegek telefonos lelki segélyszolgálatán dolgozott, tíz évig szombaton és vasárnap mindig ő volt az ügyeletes. Mikor abbahagyta, hívói otthon keresték, és folytatódtak a beszélgetések. Mindenki nagyon szerette. Sok embernek rendeződtek a dolgai, és Sanyi segítségével újra magára talált.

Ildi megjegyezte, hogy sajnos kevés időt töltött otthon és mostantól, mikor idén nyugdíjas lett, többet tudott volna otthon is lenni, de eddig tartott a küldetése. Pedig szeretett főzni is. Anettet nagyon szerette. Anett a sakkban elért kitűnő eredményeit mindig SMS-ben írta meg neki. Büszke volt eredményeire. Okleveleit, érmeit bevitte megmutatni a kollégáinak. Temetése után Anett aranyérmét szerzett. Ildi azt mondta Anettnek, hogy biztosan apa is súgott. Anett pedig aranyosan-tréfásan megjegyezte, hogy akkor biztosan apa is megtanult odafönn sakkozni.

Sanyit az emmauszi vándorokhoz hasonlítottam. Nem kis csalódást jelentett neki, hogy nem lehetett pap, hogy házassága is annyi akadályba ütközött, hogy nem született sokáig gyermekük. Vándorútján azonban megtanulta, hogy az út csalódásokon és szenvedéseken keresztül vezet. Az emmauszi tanítványok az út végén kérték az addig fel nem ismert Jézust, hogy: „Maradj velünk, mert esteledik, és lemenőben van a Nap”. Akkor bement hozzájuk és az asztalnál, mikor kezébe vette a kenyeret és a bort, és odanyújtotta nekik, akkor felismerték őt a kenyértörésben. Sanyi, mint mondtam, egyetlen közösségi misét sem hagyott ki. Úgy gondolom, hogy ő is felismerte a jézusi asztaltársasági szeretetlakomán a Szeretetisten jelenlétét, amitől neki is lángolt a szíve.

Most pedig, amikor nagy műtétje előtti este bealkonyodott, és lement a Nap, a zuhanyozóban Ildi karjaiba hanyatlott. Rák, most észlelt cukorbetegség, tüdőembólia, ki tudja, mi volt a halál oka. Bealkonyodott és lement a Nap. Hisszük, hogy az atyai házban az örök asztalnál most igazán lángol a szíve, ahol a nagy ismeretlen Vándor szolgál fel neki bokorbeli csoporttársai körében. És biztosan azt kéri tőlünk, hogy mi lenn legyünk Ildi és Anett jó testvérei, ha mi nem is tudjuk pótolni őt.

Kovács László